

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA

z dnia 19 maja 1950 r.

w sprawie egzaminu dla kandydatów na pomocników aptekarskich.

Na podstawie art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 4 kwietnia 1950 r. o nabywaniu uprawnień pomocnika aptekarskiego (Dz. U. R. P. Nr 17, poz. 141) zarządza się w porozumieniu z Ministrami Oświaty i Finansów, co następuje:

§ 1. Powołane w rozporządzeniu artykuły bez bliższego określenia oznaczają artykuły ustawy z dnia 4 kwietnia 1950 r. o nabywaniu uprawnień pomocnika aptekarskiego.

§ 2. Program egzaminu dla kandydatów na pomocników aptekarskich obejmuje następujące przedmioty: 1) botanikę farmaceutyczną, 2) farmakognozę, 3) chemię nieorganiczną, 4) chemię organiczną, 5) chemię farmaceutyczną, 6) farmację stosowaną i organopreparaty, 7) farmakodynamikę, 8) mikrobiologię z parazytologią i wiadomości o sterylizacji, 9) propedeutykę farmacji i historię farmacji, 10) pierwszą pomoc w nagłych wypadkach, 11) wiadomości z ustawodawstwa aptekarskiego, 12) księgowość apteczną, 13) naukę o Polsce Współczesnej.

§ 3. 1. Egzamin składa się z dwóch części: praktycznej i ustnej.

2. Część praktyczna polega na wykonaniu przez kandydata pracy wskazanej przez komisję egzaminacyjną, część ustna — na objaśnieniu przez kandydata tematu egzaminu praktycznego oraz wykazaniu znajomości przedmiotów określonych w § 2.

§ 4. Program egzaminu częściowego dla osób określonych w art. 6, obejmujący niektóre z przedmiotów wymienionych w § 2, ustala Minister Zdrowia na wniosek Komisji Kwalifikacyjnej (art. 6) w każdym indywidualnym przypadku.

§ 5. 1. Komisja egzaminacyjna składa się z przewodniczącego i czterech członków. Minister Zdrowia w porozumieniu z Ministrem Oświaty powołuje przewodniczącego i dwóch członków spośród grona nauczycielskiego akademii medycznej, przy której działa komisja, pozostałych zaś dwóch członków deleguje Związek Zawodowy Pracowników Służby Zdrowia.

2. Zastępców przewodniczącego i członków komisji powołuje się w trybie określonym w ust. 1.

§ 6. 1. Komisja egzaminacyjna w pełnym składzie przeprowadza egzamin z przedmiotów, przewidzianych w § 2 pkt 6 i 13.

2. Egzamin z pozostałych przedmiotów przeprowadza komisja egzaminacyjna w składzie określonym przez przewodniczącego z grona nauczycielskiego akademii, przy której działa komisja, lub spośród wykładowców kursu szkoleniowego.

3. Egzaminator przeprowadza swoje czynności w obecności członka komisji, wyznaczonego przez przewodniczącego.

4. Oceny wyników egzaminu dokonuje komisja w pełnym składzie.

5. Uchwały komisji zapadają większością głosów.

§ 7. W czasie przeprowadzania egzaminu i w czasie dokonywania oceny jego wyników mogą być obecni delegaci Ministra Zdrowia i Centralnej Rady Związków Zawodowych. Delegaci mogą egzaminować kandydatów, jednak nie przysługuje im prawo oceny wyników egzaminu.

§ 8. Komisja egzaminacyjna egzaminuje kandydatów, skierowanych do tej komisji decyzją Ministra Zdrowia.

§ 9. Terminy egzaminów ustala przewodniczący komisji egzaminacyjnej i zawiadamia o nich pisemnie kandydatów co najmniej na 14 dni przed ustalonym terminem.

§ 10. Ustala się dwa rodzaje oceny wyników egzaminu: „z wynikiem dodatnim“ bądź „z wynikiem ujemnym“. Wynik egzaminu należy uznać za dodatni, jeżeli kandydat wykazał wiadomości potrzebne do wykonywania czynności pomocnika aptekarskiego.

§ 11. 1. W razie uzyskania przez kandydata oceny „z wynikiem ujemnym“ komisja egzaminacyjna może dopuścić go do powtórnego egzaminu, który powinien się odbyć nie wcześniej niż przed upływem trzech, a nie później niż po upływie sześciu miesięcy od daty przystąpienia do egzaminu po raz pierwszy.

2. Komisja egzaminacyjna ustala, czy powtórny egzamin ma obejmować wszystkie przedmioty wymienione w § 2, czy też tylko niektóre z nich.

3. Przepis § 9 stosuje się odpowiednio.

§ 12 1. Oplata za egzamin (egzamin powtórny) wynosi 2.500 zł.

2. Kandydaci, dopuszczeni na podstawie art. 6 do egzaminu częściowego, uiszczają opłatę w wysokości po 120 złotych od każdego przedmiotu objętego programem egzaminu, a w przypadku, gdy obowiązani są zdawać część praktyczną egzaminu — ponadto opłatę w wysokości 520 zł.

3. Opłaty należy wносить do kasy akademii, przy której działa komisja egzaminacyjna, nie później niż na siedem dni przed terminem egzaminu. Niewniesie-

nie opłaty w terminie powoduje skreślenie kandydata z listy dopuszczonych do egzaminu.

§ 13. 1. Minister Zdrowia może zwolnić kandydata od opłat za egzamin w całości lub w części. Zwolnienie następuje na wniosek kierownika kursu szkoleniowego, jeśli chodzi o kandydatów dopuszczonych do egzaminu na podstawie art. 2, a na wniosek Komisji Kwalifikacyjnej, jeśli chodzi o kandydatów dopuszczonych na podstawie art. 6.

2. Kandydaci dopuszczeni do egzaminu na podstawie art. 2 mogą być zwolnieni od opłat lub uzyskać ulgi w przypadku, gdy:

- 1) korzystali ze zwolnień od opłat za udział w kursie szkoleniowym,
- 2) w czasie trwania kursu wykazali się pilnością i dobrymi postępami w nauce.

3. Kandydaci dopuszczeni do egzaminu na podstawie art. 2 składają podania o zwolnienie od opłat nie później niż po upływie siedmiu dni od ukończenia kursu szkoleniowego. Kandydaci zaś dopuszczeni na

podstawie art. 6 — w ciągu siedmiu dni od daty otrzymania zawiadomienia o terminie egzaminu.

4. Kandydatom dopuszczonym do egzaminu powtórnego nie przysługują zwolnienia od opłat za ten egzamin.

§ 14. 1. Przewodniczący komisji egzaminacyjnej pobiera wynagrodzenie w wysokości 120 zł, a członkowie komisji i egzaminatorzy (§ 6 ust. 2) — w wysokości 80 zł za każdego przeegzaminowanego kandydata.

2. Wynagrodzenia, o których mowa w ust. 1, wypłaca się z kwot uzyskanych z opłat za egzamin.

§ 15. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Zdrowia: *T. Michejda*

Minister Oświaty: *St. Skrzyszewski*

Minister Finansów: *K. Dąbrowski*

204

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 20 maja 1950 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie zbywania niektórych ruchomości opuszczonych i poniemieckich.

Na podstawie art. 9 i 12 dekretu z dnia 8 marca 1946 r. o majątkach opuszczonych i poniemieckich (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 13, poz. 87 i Nr 72, poz. 395, z 1947 r. Nr 19, poz. 77 i Nr 66, poz. 402 oraz z 1948 r. Nr 57, poz. 454) oraz § 1 ust. 1 pkt 24 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1950 r. w sprawie zakresu działania Ministra Finansów i zmiany zakresu działania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Dz. U. R. P. Nr 22, poz. 188) zarządza się, co następuje:

§ 1. W § 15 ust. 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 11 lipca 1946 r. wydanego w porozumieniu z Ministrami Ziem Odzyskanych i Skarbu w sprawie zbywania niektórych ruchomości opuszczonych

i poniemieckich (Dz. U. R. P. Nr 33, poz. 206, Nr 43, poz. 254 i Nr 70, poz. 383) dodaje się pkt 3 w brzmieniu:

„3) oraz w terminie do dnia 30 września 1950 r. posiadacze instrumentów muzycznych, którzy nie mogą wykazać się zezwoleniem właściwych organów Ministerstwa Kultury i Sztuki. Posiadacze tych instrumentów, należący do kategorii osób określonych w § 11 ust. 3 mogą nabyć je z zastosowaniem mnożnika 24, pozostali zaś posiadacze — z zastosowaniem mnożnika 30.“

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: *K. Dąbrowski*

205

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 24 maja 1950 r.

w sprawie zgłaszania mienia posiadanego za granicą oraz należności od zagranicy.

Na podstawie art. 10 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 kwietnia 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi (Dz. U. R. P.

z 1933 r. Nr 86, poz. 584 i z 1939 r. Nr 87, poz. 549) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Osoby fizyczne i prawne, mające miejsce zamieszkania lub siedzibę w kraju obowiązane są zgło-